

Csak úszóknak

Már második hete nálunk alszik Réka. Sülve-főve ölelkeznek Eszterrel, puszognak és vihognak, mint a gimiben, amikor azon versenyeztek, kinek van több szívásnyom a nyakán. Mintha csak osztálykiránduláson lennének, és Réka nem a pasijától költözött volna el öt év után. Az idegeimre mennek. Eszter még a gyerekekkel is alig törődik, tasakos levestel meg csokival eteti, mert mindig csak Réka, Réka, Réka. Réka nem szereti a marhahúst, főzzünk inkább csirkét. Réka nem szereti, ha túl sokat szellőztetek, mert bejönnek a szúnyogok. Rékának melege van, azért öltözik olyan lengén. Rékának fáj a háta, azért kell olyan sokat masszírozni.

Vacsora után Réka leszedi az asztalt, és nekikezd mosogatni. Eszter mellé szegődik, és csendben törölgeti a tányérokat. Halkan beszélgetnek, vibrál köztük a levegő, ahogy Réka felnevet, és hátradobja a haját az arcából. Rövidnadrágban van, kékes erek deltái futnak a lábán lefelé, tejfehér bőrét szúnyogcsípés csúfítja el a combján, hogy a kép ne legyen annyira torokszorítóan tökéletes. A laptopom mögül figyelem, míg a gyerek a sarokban kirakózik. Ahogy egyik lábáról a másikra áll, elővillan a combja belső oldala. Eszter közelebb hajol hozzá. Összeér a könyökük. Eszter kifakult, bő nyári ruhája minden mozdulattal Réka lábai körül örvénylik, mint partját nyaldosó tenger.

Eszter hirtelen felkiált, az ujjához kap. Réka abbahagyja a mosogatást, Eszter ujját vizsgálja aggódó tekintettel. Feltápaszkodom, a lábaim alig akarnak engedelmeskedni. Mintha gumiból lennének. Nagyon fáj?, kérdi Réka, mire Eszter megrázza a fejét. Lassan odalépek melléjük. Eszter pont a vállamig ér, Réka az államig. Nem vettem észre, hogy eltört egy tányér, emeli rám a szemét bűnbánóan Réka. Olyan színe van, mint a mélyvízű medencéknek. Csak úszóknak, jut eszembe, meg hogy úzás után olyan ráncos szokott lenni az ujjam, mint a mazsola. Mintha a víz kiszívna belőle az életet, és kiköpné, ami megmaradt belőle. Eszter uja vérzik. Semmi baj, szorít oda egy papír zsebkendőt. Felszaladok a fürdőbe ragtapaszért, mondja, és elsiet. Némán odaállok Réka mellé, és törölgetni kezdem a víztől csillogó tányérokat. Réka keze belemerül a habos, zavaros vízbe, majd újra felbukkan. Egyik kezében egy tányért szorongat, a másikkal erőteljes moz-

dulatokkal sikálja azt. A kezét nézem, ahogy mozog, és kiszárad a szám. Megállnak a mozdulatai. A fülemben dobol egy ér. A gyerek a sarokban magyaráz valamit a játékautóinak.

Rólad álmodtam, suttogja Réka, anélkül, hogy rám nézne. Mintha vákuum szippantaná be a testem. És? Jó volt?, tréfálkozom, de a bekészített nevetés elakad félúton. Egy nagy, fekete medencében úsztunk, mindenhol apró bolygók meg holdak lebegtek a vízben, mondja. Rám néz, a bőrén piros foltok égnek, mintha borosta dörzsölte volna ki. Az idő egy helyben áll, mint kifeszített vitorla. A gyerek éles sírása zökent ki a révületből. Megvágтам az ujjam, kiabálja, odaszaladok hozzá, a karomba kapom, vörös filctollat tart a kezében, azzal firkálta össze magát. Nevetnék, de nem jön ki hang a torkomon. Egy nagy, fekete medencében úsztunk, visszhangzik a fejemben, az ujjaimra nézek, olyan ráncosak, mint úszás után, Réka engem néz a mosogató mellől, a szeme, mint mélyvizű medence, nem ereszt, megdörzsölöm az állam, szúrja a borosta, mi ez itt a válladon, kérdi a gyerek gyanakvóan, odanézek, egy szívás nyoma, az nem lehet, akarnám mondani, de csak az elfojtott, kínlódó nevetés indul meg a torkomban fölfelé, és végül kiszakad belőlem.

Berta

Először meg sem ismertem. Halványlila koktélsruha volt rajta, az az árnyalat, ami senkinek nem áll jól, ő mégis szinte beragyogta a termet. A büféasztal mellett toporgott, mint egy gazdáját váró kiskutya. Amikor meglátott, zavartan felém intett, én pedig úgy tettem, mintha valami fontos dolgom lenne a telefonomon, majd hátat fordítottam neki. Dávid még mindig nem válaszolt, pedig már legalább egy órája, hogy írtam neki. A tenyerembe vajtam a körmeimet, és a bár felé indultam. Úgy lépdeltem az új magassarkúmban, mintha színpadon lennék. Biztos voltam benne, hogy mindenki engem néz. Tehát Dávid is engem néz, gondoltam elégedetten, és elvettem egy pezsgőspoharat. Hányingerem volt, megkapaszkodtam a bárszékben.

A pultnál mellém lépett valaki, én pedig a készülődő diadalittas mosolyt visszanyelve, begyakorolt kecsességgel odafordultam. De csak az anyám volt az. Láttad Bertuskát, kérdezte köszönés helyett. Nem, hazudtam, és elhúztam a szám. Hogy megnőtt, csapta össze a

kezet, és milyen szép lett! Mikor legutóbb láttam, még szemüveges, fogszabályzós kisegér volt, most meg kész nő! Kiköpött manöken. Mint te pár évvel ezelőtt! Egy szuszra kiittam a pezsgót, elvettem egy újabb teli poharat, és hümmögtem valamit, hogy jobb lenne leülni, mert mindjárt érkezik az ünnepelt. Vibrált kettőt a telefonom. Izgatottan kaptam elő. „Ma nem jó, bébi. D”

Dühös könnyek tolultak a szemembe. Körülnéztem a teremben, de sehol sem láttam, se őt, se Ritát, se a kölyköket. Váratlanul lekapcsolták a villanyt. Izgatott sutyorgás támadt, majd valahol megnyikordult egy ajtó. Mégis mi folyik itt, Icus, hova a búbanatba hoztál, a rosseb egyen meg, dörgött egy férfihang, mire fojtott nevetés futott végig a sötétben piszmozgó társaságon. Mindjárt, Bélám, mindjárt, csitítgatta a női hang, mire a terem egyik sarkában világosság gyúlt. Karcsú, halványlila női alak bontakozott ki a sötétből. Berta volt az, és ha ez nem lett volna elég, énekelni kezdett. Happy birthday to you, nagyapó, happy birthday to you, búgta az unokahúgom jazzénekeseket megszégyenítő hangon, és mindenki leesett állal hallgatta.

Valaki újra villanyt gyújtott, nagyapám könnyektől csillogó szemmel nézett körbe-körbe, még ilyet, Icus, meglepetés buli, az én koromban? Egyszer nyolcvanéves az ember, mondta szégyenlősen nagyanyám, és hozzásimult. Valaki megszorította a karom. Hátranéztem, és összerándult a gyomrom. Rita volt az, aki azon nyomban két csattanós csókot nyomott az arcomra. Mellette Dávid toporgott kelleetlenül, és a két gyerek, akik sós rudacsukat majsoltak, és unottan nézelődtek. Ezer éve nem láttalak, szépséges unokahugicám, ropogtatta meg a csontjaim Rita. Mesélj, mi van veled? Mit szólsz Bertuskához? Ugye, milyen gyönyörű lett? És hogy énekel!

Rita nem lanyhuló ölelésében fuldokoltam, amikor vörös hajcsigái mögül lopva Dávid arcára tévedt a tekintetem. Ő észre sem vette, hogy figyelem. A teremnek azt a sarkát vizslatta áthatóan, ahol nagyapám és nagyanyám álldogált Berta társaságában. Ekkor Berta, akár csak bőrükön a célkeresztet megérező állatok, odafordult Dávid felé. Még láttam, ahogy Dávid elmosolyodik, ő pedig a füle tövéig pirul, és ujjával aranszőke fürtjeit kezdi tekergetni, aztán Rita elengedett. Pezsgőspohár csattant a padlón.

Unokanővérem összerezzen, aztán rám vigyorgott. Ez azt jelenti, keresztelő lesz, kacsintott, aztán a gyerekeihez fordult. A hasamra szorítottam a kezem. Nem lesz, suttogtam magam elé, és összeszedtem a földről az üvegcserepeket.

Tenyérnegatív

Hétfő reggel, öt perced van vonatindulásig. Átvágsz az aluljárón, öles léptekkel töröd az utat a tömegben, mintha árral szemben úsznál. Öt perc, ennyibe telt beleszeretned is ott, a természettudományi múzeum rovarrészlegén, amikor az üveg két oldaláról figyeltétek ugyanazt a tűre felszúrt szarvasbogarat, talán a világ legnagyobb szarvasbogara volt, vagy valami ilyesmi, már nem emlékszel, de az üveg túloldalán felbukkanó, kissé eltátott szájra, a diszkréten kiálló bal felső metszőre, a fül mögé tűrt hajra, a vastagkeretes szemüveg mögött idegesen úszkáló szemekre emlékszel. Ismerjük egymást valahonnan, kérdezted bizonytalanul, a szeme rád repült, és nem eresztett, pillangók is voltak abban a teremben, kék és barna, apró és tenyéryi nagy pillangók, de nektek a szarvasbogaraknál kellett találkoznotok.

Elmondta, ő szegről végről ismer téged, az öccsét korrepetáltad matekból, te a homlokodra csaptál, hát persze, és egyre szebbnek találtad, talán a neoncsövek tehetek róla, talán a kitömött állatok. És akkor valamiért a meteoritokról kezdett beszélni, bizonyos meteoritokban víz van, meg szerves anyagok, és nem kizárt, a meteoritok hozták a bolygókra az életet, vannak ilyesféle elméletek, összevonta a szemöldökét, úgy koncentrált, miközben erről beszélt, ilyen hangja lehet, gondoltad, egy barlang alatt futó vízfolyásnak, pedig sosem jártál barlangokban.

Csak jóval később tudtad meg, hogy már akkor és ott beleszerettél, abban a szarvasbogárral és meteoritokkal terhes öt percben. Hétfő reggel, vonatindulás, lehoppansz egy idegen testek páráját kilégző ülésre, kibámulsz az ablakon. Lélegzetének huzatát érzed a nyakadon, libabőrös leszel. Tenyered őrzi a válla ívét, a szempillák ideges rebbenését, a csípőcsontja keménységét, a fogsora nyomát, mint fényképet a negatív. Belemélyeszted a körmeid a tenyeredbe, mintha kikaparhatnád őt a barázdákból, mintha csak ennyi lenne, feltépni a bőrt, és kirázni onnan a sajjást, akár egy kabátzsebből a limlomot. Csak öt perced van, lihegett a telefonba, amikor utoljára felhívtad, de különben is, mondtam már, hogy ne keress többet, hangja, akár egy barlang alatt futó vízfolyás, de te kikönyörögtél még egy találkozózt, és úgy intézted, hogy lekéssd az utolsó vonatot, tudtad, nem lesz szíve kitenni az utcára, és egész éjszaka beszéltél neki, mintha lázas lennél, meteoritokról és

bogarokról, meg a kék bálnák uszonyáról, amely valójában csökevényes felső végtag, de ő csak feküdt melletted szótlanul, míg a tenyered, hogy le ne zuhanj az ágyról, kétségbeesetten markolta a lepedőt.

Aztán a hétfő reggel, fél óra múlva indul a vonatod, néz rád idegesen úszkáló szemekkel, hadd öleljelek meg, mondod lehorgasztott fejjel, és mintha átszűrhetnéd magadon a tenyereddel, megsimogatod a válla gömbölyületét, a csípőjét, a szempilláit, és akkor beléd harap, összerándulsz, mintha gombostűre tűztek volna föl, de valahogy jó ez a fájdalom, szétárad a csontjaidban, és mint a vasárnapi ebéd maradékát egy befőttesüvegben, viszed magaddal, a tenyeredben a fogsora nyomát, viszed az állomásra, fel a vonatra, és forgatod, gyűrögeted, marcangolod. Feltéphetnéd a bőrt, és kirázhatnád onnan a sajtást, akár egy kabátzsebből a limlomot, de hátradólsz, lehunyod a szemed, és csak forgatod, csak gyűrögeted, csak marcangolod.